

Dragi oameni buni,

Mă numesc Lili și sunt o privighetoare în vârstă de doi ani. Locuiesc la poalele pădurii de pe muntele Cozla și îmi place să privesc zilnic cum se oglindește soarele în apa cristalină a Bistriței. Îmi place să cânt împreună cu vântul care adie ușor printre ramurile copacilor, acompaniindu-mi cântecele. Aici nu este nevoie nici de garduri, nici de indicatoare. Ne înconjurăm cu cântecul și ne bucurăm de tot ceea ce este frumos în jurul nostru. Dar voi știți mai bine cine suntem noi și care este rolul nostru aici pe pământ și nu vrem să vă plictisim cu astfel de lucruri.

De câteva zile bunica mea este tot mai tristă. Am încercat să fac și eu tot felul de ghidușii ca să o învelesc, dar nu am reușit. Nici atunci când i-am povestit că am distrus patru sute de insecte într-o zi nu s-a arătat mai încântată. Am uitat pentru o clipă să mai fiu modestă și că Dumnezeu, tocmai pentru modestia noastră, ne-a răsplătit cu cântecul, făcându-ne reginele păsărilor cântătoare. La insistențele mele, bunica mea, Nina, mi-a spus că acum câteva zile a auzit discutându-se că în locul acesta se vor construi hoteluri, cabane, magazine și discoteci. Bunica ne-a adunat pe toți în ședința de Consiliu al pădurii, consiliu alcătuit din veverițe, păsări, animale, și ne-a povestit tot ceea ce a auzit. Veverițele au început să se agite și să alerge când încolo, când înapoi. Toate păsările au început să vocifereze, nemulțumite de ce se va întâmpla cu ele: unde vor dormi, unde își vor crește puii, unde se vor adăposti.

Veverițele au hotărât să aleagă un șef care să le ajute să-și caute câte o locuință. Dar bunica mea a pus la cale un adevărat plan. Ne-a rugat să fim foarte atenți la ceea ce ne va spune. A decis că atunci când oamenii vor sosi, fiecare dintre noi ne vom grupa și vom încerca să ne protejăm pădurea și să-i facem pe oameni să nu își mai dorească să taie copacii.

Imediat am început să punem în aplicare planul. Veverițele au adunat coji de nucă, cu care urmau să-i lovească pe nepoftiți. Păsările au construit capcane pe care le-au acoperit cu mușchi. S-au pregătit funii din iarbă, cu ajutorul cărora urmau să se împletească plase în care oamenii să fie prinși.

După câteva zile de lucru, Nina a scris cu cerneală de vișine pe mai multe frunze planul cum ne vom organiza și ce trebuie să facem când vor veni oamenii să taie pădurea.

Planul nostru de atac este următorul: primul grup de veverițe, format din Wesley, Nesly și Mery, va sta la intrarea în pădure și îi va ataca pe oameni cu

multe-multe alune și coji de nucă. Grupul al doilea, format din Pacsly, Mandy și Fredy, va aștepta lângă copacul de argint și-i va ataca pe „musafiri”, prinzându-i în plase. Grupul al treilea va arunca coajă și vreascuri de la copacul putrezit.

Primul grup de păsări – Melany, Loly și Ghery – va arunca din zbor cu greieri. Al doilea grup, alcătuit din Leny, Ana și Ina, va lua apă din Cuejdi și îi va stropi pe oameni din cap până în picioare, făcându-i ciuciulete și obligându-i să se întoarcă din drum.

Toate grupurile și-au ocupat strategic locurile, fiind pregătite de atac. În prima zi oamenii au plecat și noi am crezut că nu se vor mai întoarce, dar bunica i-a auzit discutând că vor veni mai mulți și că ne vor captura ca să ne ducă la grădina zoologică.

Imediat, bunica a adunat iarăși Consiliul pădurii și am întocmit repede un alt plan. Am început să construim alte capcane, mai bune și mai mari. Ne-am împărțit în mai multe grupuri. În dimineața asta însă oamenii au venit însoțiți de buldozere, drujbe și multe alte mașinării complicate. Noi nu mai avem capcane și arme cu care să ne apărăm. De aceea, Consiliul pădurii a hotărât să vă scriu această scrisoare. Sperăm să ne puteți ajuta.

*Cu multă disperare,
prietena voastră,
Lili.*

Răpirea Europei, Valeriu și Anaid Kulicenco